Понад землею многоплодною
Встає кривавий жах,
Сім янголів підносить у руках
Фіяли з яростю Господньою;

І виливають кров на світ,
На владарі, пихою сп’янені,
На лжу, на сонмища поганині,
На пурпур, злото, самоцвіт.

Немає каменя на камені,
Все звержене ригою гроз,
Доми невинних падають також,
Жегомі пламенем.
1 тупотить юрба народів чорна,
В полях толочить квіт і злак
І язики гризе: "О горе нам!
Де знак, спасіння знак?"

Але ізбранні є. Крізь адський чад
Призначено їм душу винести:
Душе моя! – чи неспалимости
Тобі призначена печать?